

Imidlertid blev Tilladelsen givet for 10 Aar ad Gangen helt op til 1910. Men i 1901 skete der det mærkelige, at uagtet Sparekasseloven ikke var forandret, og uagtet man fra 1880 til 1901, altsaa i 21 Aar, havde fortolket den ens, kom Administrationen i Tanke om, at det stred mod Sparekasseloven at meddele Bankerne Stempelfrihed for Kontrabogsindskud. Man sagde, at det stred mod Sparekasselovens Aand, men uagtet man altsaa hævdede, at det var ulovligt at give nye Kontrabogsbevillinger, saa lod man de gamle Bevillinger blive staaende indtil videre. Og dette var ogsaa det nemmeste, thi det vilde vistnok have været meget svært for den daværende Regering at tage Konsekvensen af sin Lovfortolkning, den nemlig at fratage samtlige Banker deres Stempelbegunstigelse. Derimod har man ikke været bange for at fastholde denne Opfattelse overfor de Banker, som senere kom til, for de var nye og smaa og kunde ikke paa samme Maade som de, der havde været i Forvejen, gøre sig gældende.

Denne Fortolkning af Loven har man fastholdt indtil denne Dag. I Aaret 1911 var man, saa vidt jeg ved, naaet til det Resultat, at dette Forhold burde ændres. Den Kommission, som udarbejdede Stempelloyen, og hvis Formand var den samme Embedsmand, som havde forvaltet Stempelbegunstigelsestager gennem disse Aar, var kommet til det Resultat, at samtlige Banker burde stilles lige og det paa den Maade, at de ikke maatte kalde sig Sparekasser, men at de alle skulde have Stempelfrihed for Kontrabogsindskud. Dette Forslag fandtes i Stempelkommissionens Betænkning. Den eneste Ændring, som blev foretaget i Folketinget ved Behandlingen af dette Lovforslag, var, saa vidt jeg husker, den, at den Opfattelse, som var blevet gjort gældende fra 1901, blev fastholdt. Men der findes dog en Løfteparagraf, som siger, at inden den 1. Januar 1913 skulde der i Rigsdagen fremsættes et Forslag til Lov om en Ændring af Forholdet, saaledes at alle Banker stilles lige. Dette Løfte har den danske Rigsdag altsaa staaet overfor siden da, og det synes at være overordentlig svært for den danske Rigsdag at naa til Opfyldelsen deraf. Forholdet er altsaa dette, at det

nu drejer sig om at stille de nye Banker lige med de gamle, hvis Rettigheder man aldeles ikke har bestridt, men som man har ladet blive staaende uanfægtede gennem en lang Aarrække.

Det forekommer da mig, at hvis denne Sag skal ordnes retfærdigt, kan det kun gøres ved, at man stiller de nye Banker lige med de gamle, og dette kan igen kun gøres ved at give dem Adgang til Kontrabogsbegunstigelse. Samtidig foreslaas der i Lovforslaget, at den yderligere Ret, som nogle af de ældre Banker har haft i Forhold til de andre, nemlig Retten til at kalde sig Sparekasser, skal bortfalde i Løbet af 10 Aar. Derved vil man naa til den fuldstændige generelle Ordning, at alle Banker har Ret til at føre Kontrabog, men at de ikke maa kalde sig Sparekasser, medens Sparekasser har Ret til at føre Sparekassébøger og Eneret til at benævne sig Sparekasser. Jeg tror, at denne Ordning vil være den rette og den eneste retfærdige, og jeg tør for Resten ogsaa sige: den eneste fremkommelige for Tiden, thi ikke under nogen som helst Omstændighed kunde det tænkes, at jeg vilde gaa med til nogen anden Ordning. Saa længe jeg har Ansvar for det, vil det i hvert Fald være udelukket, at nogen anden Ordning kunde tænkes. Jeg baserer dette mit Standpunkt paa dette, at saa længe som Lovgivningen overhovedet har beskæftiget sig med Næringssspørgsmaal, har det været en almindelig og grundlæggende Opfattelse, at Lovgivningen ikke skal lægge Hindringer i Vejen for Omsætningen, men at Omsætningen netop skal fremmes af al Kraft, fordi Resultatet af Samfundets økonomiske Tilværelse i Virkeligheden afhænger af den. For et Par Aar siden var der Forslag fremme om at belægge Checks med Skat. Det var en Foranstaltning, som fra alle Sider med Rette blev betegnet som reaktionær, og det lykkedes at bekæmpe dette Forslag, saaledes at det ikke blev gennemført. Hvorfor er en saadan Skat reaktionær? Fordi den lægger sig paa tværs af den naturlige økonomiske Udvikling, fordi den faktisk vil hindre Omsætningen. Det, der vilde ske, hvis man indskrænkede Bankernes Brug af Indlaansbøger, vilde være dette, at man hindrede Omsætningen gennem Bankerne. Det kan aldrig være til Samfundets